

JANETTE OKE

Drumul lung al iubirii

Editura Casa Cărtii, Oradea

2007

Copyright © 1979, 2003 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Love's Long Journey
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea
în scris a Editurii Casa Cărții, Oradea.*

Drumul lung al iubirii

de Janette Oke

Copyright © 2007 Editura Casa Cărții

O.P. 1, C.P. 270,

410610 Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Rodica Bogdan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Bethany House Publishers

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE

Drumul lung al iubirii / Janette Oke. - Oradea

: Casa Cărții, 2007

ISBN 978-973-8998-16-2

821.111-31=135.1

Această carte vă este dedicată vouă,
celor care ați citit volumele
Învălușiți de iubire
și *Promisiunea neclintită a iubirii*,
cu mulțumiri pentru caldele cuvinte de încurajare
pe care mi le-ați transmis.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, și a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie și dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana și Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujește în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți și pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 22 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți și o fată, toți sunt căsătoriți, și acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica lor locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați: www.janetteoke.com

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
1. Călătoria începe	11
2. Sfârșitul zilei	21
3. Încă o zi	27
4. Tovarășii de călătorie	33
5. Rebecca Clay	41
6. Călătorie obositoare	51
7. Ploaie	61
8. Marele Râu	69
9. Orașul	77
10. Plecarea	83
11. O hotărâre greu de luat	91
12. Familia Taylorson	99
13. Vești	109
14. Duminică	117
15. Surprize	123
16. Ferma de animale	139
17. Iarnă și Crăciun	147
18. Casa cea nouă a lui Missie	159
19. Grădina lui Missie	167
20. Vară	175
21. Întoarcerea lui Willie	181
22. Ceaiul de după-amiază	189
23. În așteptarea unei alte ierni	197
24. Duminici	205
25. Nathan	211
26. Dragostea găsește un cămin	217

Prolog

Să ne imaginăm pentru o clipă despărțirea de familie în perioada deschizătorilor de drumuri. Copiii, ajunși de-acum la vârsta adultă, le-au dat de știre părinților că Vestul îi cheamă.

Timp de câteva săptămâni și luni, întreaga familie s-a aflat într-o febră a pregătirilor și activităților, făcând planuri, cosând haine și lenjerie de pat, cumpărând și împachetând lăzi și oale cu alimente îndestulătoare pentru multe luni de-acum înainte... chiar ani. Toată mâncarea—de la cafea la făină, de la untură la miere, de la melasă la sare și alte alimente murate, sărate, uscate, conservate—a fost adunată și pregătită pentru lunga călătorie. Era nevoie de lămpi și de combustibil, de seu pentru căruțe, de piese de rezervă pentru harnașament, de arme și praf de pușcă, unelte, cuie, frânghii, oale, ibrice, vase și cratițe, farfurii, medicamente, semințe și materiale pentru alte haine, necesare când se vor uza cele purtate. Orice piesă de mobilier sau echipament pentru care familia putea găsi loc era împachetată în căruțe—sobă, mașină de cusut, pat, masă și scaune—toate acestea trebuiau luate.

Obiectele fragile au fost împachetate cu grijă în rumeguș și adăpostite în cutii. Totul trebuia ferit de stricăciunile produse de apă, pentru că urmau să traverseze râuri și să înfrunte ploii. La capătul călătoriei, cutiile vor fi despachetate, fiecare bucată de scândură va fi pusă deoparte pentru vreunul dintre proiectele de construcție dorite—rama unei ferestre, un scaun, un leagăn de copil. Rumegușul

va fi folosit cu economie pentru a face focul, presărat într-un strat subțire peste balega uscată de bivol.

Cutiile și oalele cu mâncare vor fi folosite pentru a adăposti alte lucruri, de îndată ce-și vor fi îndeplinit scopul inițial.

Da, era o sarcină monumentală. Pregătirea pentru o astfel de călătorie împovăra la limită mințile, trupurile și sentimentele. Însă, după ce vor încheia munca de sortare și împachetare, după ce vor fi încărcate căruțele și caii vor fi prinși în hamuri, gata de plecare, ce va urma?

Mame și tați își vor lua rămas bun de la copiii lor, știind că este posibil să-i vadă pentru ultima dată. Comunicarea prin scrisori de-a latul continentului va dura câteva luni, în cazul fericit în care astfel de scrisori vor sosi. Astfel că părinții nu vor mai ști aproape nimic despre situația copiilor și a nepoților lor sau despre sănătatea acestora. Cei care vor rămâne în urmă vor spera, fără îndoială, că lipsa veștilor ar putea însemna vești bune—căci doar veștile rele ar fi suficient de importante pentru a traversa kilometri de pustietate.

Soția își va urma soțul, convinsă de faptul că locul ei este lângă el, neglijând legătura puternică ce o atrage către casa în care a crescut și pe care a iubit-o. În noua lume spre care se îndreaptă, îi pot aștepta pericole, singurătatea și posibile dezastre, însă ea e hotărâtă să plece.

Adesea mă gândesc la aceste femei deschizătoare de drumuri. Cât de mult le-a costat să urmeze visul soților lor! Să se aventureze în necunoscut, să lase în urmă lucrurile care au reprezentat sfera lor de siguranță și confort; să-și nască pruncii fără ajutor; să-și îngrijească odraslele fără medicamente sau doctori; să fie mamă, învățătoare, slujitoarea Domnului, doctor, croitoreasă și bucătăreasă într-o familie care creștea mereu; să-și susțină bărbații fără a se plânge, prin inundații, viscole, furtuni de nisip și vremuri de secetă; să pășească cu demnitate chiar și atunci când nu prea aveau cu ce se îmbrăca, nu aveau cele necesare, și nici chiar mâncare îndestulătoare.

Dumnezeu să le binecuvânteze pe toate—pe femeile care au pășit cu curaj alături de soții lor! Și pe cele care au rămas în urmă, cu ochii plini de lacrimi și cu inimile îndurerate, lăsându-i pe cei dragi să plece. Și fie ca Dumnezeu să ne dea acea măsură de credință, tărie, curaj, dragoste și dârzenie, care le-a determinat să facă ceea ce au făcut.

Janette Oke

UNU

Călătoria începe

Missie își împinse pe spate boneta, lăsând ca razele soarelui de după-amiază să se răsfrângă direct deasupra creștetului capului. Nu era sigură că preferă așa, însă boneta, cu marginea-i largă ce-i umbrea fața, ferind-o de soare, nu lăsa ca adierea ușoară a vântului să-i răcorească obraji. Era zăduf de-a dreptul! Se mângâie la gândul că partea cea mai grea a zilei trecuse—nu peste mult timp, soarele se va-ndrepta spre apus și se va mai răcori.

Prima ei zi de călătorie păruse extrem de lungă și obositoare. Parcă ar fi trecut câteva săptămâni de când trăise, în acea dimineață, freamătul plecării. Dar nu, timpul insista că despărțirea dureroasă de familia ei avusese loc chiar la începutul acestei zile.

În timp ce-și amintea de lacrimile și tristețea dimineții, Missie se simți străbătută și de o undă de entuziasm. Împreună cu Willie, se îndreptau către vest! După toată planificarea și visele făurite, erau, în sfârșit, pe drum. De pe locul din față al căruței, unde era așezată, visul, deși îndepărtat, părea a fi acum ancorat în realitate.

Trupu-i istovit și amortit confirma și el faptul că se aflau pe drum, iar Missie încercă să-și găsească o poziție mai confortabilă pe scândura tare. Willie se întoarse spre ea, iar ea fu conștientă de faptul că mâinile sale, ce țineau cu atâta dibăcie frâiele, puteau simți orice mișcare pe care o făceau caii înhămați la căruță.

— Ești obosită? întrebă el. Ochii lui o cercetau îndeaproape.

Missie zâmbi, în ciuda oboselii, și dădu la o parte câteva șuvițe umede de păr.

— Puțin. Cred c-ar fi timpul să-mi mai dezmoțesc picioarele.

Willie dădu din cap în semn de aprobare și-și îndreptă din nou atenția către caii pe care-i mâna.

— Îmi lipsești când nu ești lângă mine, îi spuse, da' n-o să-ți răpesc plăcerea de-a te mai mișca din când în când. Vrei să cobori acum?

— Peste câteva minute. Missie tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Tare mai e gălăgios și murdar modul ăsta de-a călători, cu caravana. Simți privirea lui Willie asupra ei și continuă:

— Hamurile scârțâie, caii tropăie, oamenii strigă—nu mi-am dat seama că va fi atâta gălăgie.

— Mă gândesc că lucrurile s-or mai liniști, de îndată ce ne-om obișnui cu ele. Tonul lui Willie conținea o notă de neliniște.

— Da, mă gândesc că așa o fi, se grăbi Missie să-l asigure. Avea destule pe cap și fără a-l mai îngrijora cu privire la soarta ei.

Întinse mâna și-l apucă pe Willie de braț. Îi simți mușchii încordându-se în timp ce o trase lângă el, într-un gest de comunicare tacită. Simțea tăria brațelor lui cum mâna caili cu fermitate. Cămașa lui de bumbac era umedă în câteva locuri, iar Missie observă că-și desfăcuse câțiva nasturi la gât.

— Cred c-am adus cu noi zgomotul și agitația, spuse ea strâmbându-se.

— Adică?

— Păi, îți amintești cum a fost în ultimele săptămâni cu planificarea, împachetatul lucrurilor, încărcatul în căruță—parcă nu se mai termina. Cât despre gălăgie, toată lumea vorbea deodată, se auzeau lovituri de ciocan, de butoaie și tigăi zăngănind. Ca într-o casă de nebuni, așa era.

Willie râse.

— Cam așa era, nu?

Din nou tăcere.

Missie simți privirea lui Willie asupra ei. Nu mai spuse nimic, iar în cele din urmă, Willie o întrebă cu precauție:

— Mi se pare mie, sau ai cam căzut pe gânduri?